

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. Κορίθι.

Εἶδος σταφυλῆς λευκοῦ χρώματος με ράγας μικράς.

άσπροκούβια ἐπιθ. θηλ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουβιά.

Ἡ λευκὴ ἀπὸ τῶν μασχαλῶν καὶ ὀπισθεν καὶ μέλαινα ἀπὸ τῶν μασχαλῶν καὶ ἔμπροσθεν, ἐπὶ αἰγός: Ἄσπροκουβια αἶγα Κρήτ.

άσπροκουδέλλα ἡ, ἀμάρτ. ἄσπροκουέλ-λα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουδέλλα.

Λευκὸν θῆλυ πρόβατον.

άσπροκούδελλος ὁ, ἀμάρτ. ἄσπροκούελ-λος Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἄσπροκουδέλλα.

Μέγα θῆλυ πρόβατον χρώματος λευκοῦ.

άσπροκούκκουτσος ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἄσπρου-κούκκουτς Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουκκούτςι.

Ἡ παράγουσα καρπὸς με λευκά κουκκούτσια, ἐπὶ ποι-κιλίας συκῆς: Ἄσπροκούκκουτς σ'κγά. Συνών. Πολί-τικῇ (ιδ. Πολίτικος).

άσπροκούκουλλος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἄσπροκούκ-κουλ-λος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουκούλλα.

Ἐκ τῶν λευκὸν χρώμα καὶ θύσανον ἐκ πτερῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ πετεινῶν καὶ ὀρνίθων.

άσπροκούμαρο τό, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουμάρι.

Εἶδος σταφυλῆς λευκοῦ χρώματος.

άσπροκουνουκλῆα ἡ, ΘΧελδράχ 11 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουνουκλῆα.

Τὸ φυτὸν κίστος ὁ ἐλελισφακόφυλλος (cistus salvifolius) τοῦ γένους τοῦ κίστου (cistus) τῆς τάξεως τῶν κιστωδῶν (cistaceae). Συνών. ἀγριοθρούμπη, ἀγριοφα-σκομηλῆα 2. [**]

άσπροκουντούρης ἐπιθ. Κύπρ. ἄσπροκουντούρα ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουντούρης.

1) Ὁ ἔχων λευκὸν χρώμα καὶ κολοβὸς τὴν οὐράν, ἐπὶ πετεινῶν καὶ ὀρνίθων Κύπρ. 2) Θηλ. οὐσ., εἶδος σταφυλῆς με λευκὰς ράγας δι' οἰνοποιῖαν. Συνών. Σαββατσανό.

άσπροκούρουνος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἄσπρόκουρ'νος Κρήτ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουρουνός, παρ' ὃ καὶ κουρ'νός.

Ὁ λευκὸς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος καὶ ὑπομέλας τὰ ὀπισθεν, συνήθως ἐπὶ αἰγός: Ἄσπρόκουρ'νη αἶγα.

άσπροκούτελος ἐπιθ. Ἰων. (Κρήν.) Κάσ. Κρήτ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἄσπροκούτελ-λος Χίος (Πυργ.) Θηλ. ἄσπροκουτέλα Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κούτελο.

1) Ὁ λευκὸν μέτωπον ἔχων, συνήθως ἐπὶ ζώων ἐνθ' ἄν.: Ἄσπροκούτελη αἶγα Κρήτ. Ἄσπροκουτέλα αἶγα Χίος Ἄσπρο-κούτελ-λο 'ρουφαί (ἐριφάκι) Πυργ. || Φρ. "Ἐνα ἄσπροκούτελο βούι ποῦ 'ναι! (ἐπὶ κούφων) Χίος || *Ἀσμ.

Κυράδες ἄσπροκούτελες καὶ ἄσπρομηλιγγουδάτες

Κάσ. Συνών. ἄσπροκάτζης 1. 2) Μεταφ. ὁ ὢν ἡ ὁ ἀναδεικνυόμενος εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀμεμπτος, ἀνεπί-ληπτος Κάσ. Κρήτ.: "Ἀς λέγε ὅ,τι θέλουνε, φτάνει νά 'μαι ἄσπροκούτελος Κρήτ. Ἐβγήκε ἄσπροκούτελος (ἀπεδείχθη ἀ-

θῆος τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸν κατηγορίας ἡ ηὔδοκί-μησης εἰς τι ἔργον) αὐτόθ. Συνών. ἄσπροκάτζης 2, ἄσπρομούτσουνος 2, ἄσπροπρόσωπος 2.

άσπροκουφαλ-λῆας ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουφαλ-λῆας.

Ὁ λευκὸθριξ μετὰ πολὺ μικρῶν ὧτων, ἐπὶ προβάτων.

άσπροκρέμυδο τό, Πελοπν. (*Αργ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἄσπροκρέμυδο Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κρεμύδι.

Τὸ λευκὸν κρόμμυον θεωρούμενον καταλληλότερον δι' ἔμπλαστρα.

άσπροκρόκινος ἐπιθ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κρόκινος.

Ἄσπροκίτρινος, ὁ ιδ.

άσπροκρύσταλλο τό, ἀμάρτ. ἄσπροκρούσταλλο Πε-λοπν. (*Αρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κρυστάλλι.

Εἶδος ἀπίου λευκοῦ.

άσπροκυματοῦσα ἐπιθ. θηλ. ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1,325.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. κύμα καὶ τῆς κα-ταλ. -οῦσα.

Ἡ ἔχουσα λευκὰ κύματα: Ποιήμ.

Τῇ θάλασσα γελοῦσα | τὴν ἄσπροκυματοῦσα.

άσπρολάβικον ἐπιθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.) ἄσπρο-λάβ'κον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάβιν.

Τὸ λευκὴν λαβὴν ἔχον ἐνθ' ἄν.: Μαθαίριν-πιρόνιν ἄσπρο-λάβικον Κερασ. Συνών. ἄσπρομάνικο (ιδ. ἄσπρο-μάνικος), ἀντίθ. μαυρομάνικο (ιδ. μαυρομάνικος).

άσπρολάγαρος ἐπιθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαγαρό.

Ἄσπρολάγονος, ὁ ιδ.: Ἄσπρολάγαρη αἶγα.

άσπρόλαγος ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἄσπρόλαγα Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λάγος.

Ὁ ἔχων χρώμα μέλαν καὶ λευκόν: Ἄσπρόλαγα προβα-τῖνα. Συνών. ἄσπρόμαυρος 2, ἄσπρομέλανος.

άσπρολάγονος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἄσπροάανος Νάξ. (Φι-λότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαγόνη.

Ὁ ἔχων λευκὰς τὰς λαγόνας, ἐπὶ ζώων. Συνών. ἄσπρολάγαρος.

άσπρόλαδο τό, ἀμάρτ. ἄσπρόλαδου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάδι.

Τὸ ἀνοικτοῦ χρώματος ἔλαιον.

άσπρολάθυρο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαθύρι.

Ζιζάνιον καλλιεργημένων ἰδίως ἀγρῶν, πιθανῶς ἡ τοῦ Διοσκορίδου λαθυρίς (euphorbium lathyris) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) με σπέρματα λεπισθέντα λευκά. [**]

άσπρολαίμης ἐπιθ. πολλαχ. ἄσπρόλαιμος Λεξ. Δη-μητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαιμός.

Λευκόλαιμος, ἰδίᾳ ἐπὶ ζώων καὶ θηραμάτων. Ἀντίθ. μαυρολαίμης.

άσπρολαπαθῆα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαπαθῆα.

Εἶδος λαπάθου (gumex).

